Вже поїзд наближався до вокзалу,
а я з вікна дивився в яр,
і дикі три гори над ним згасало
у світлі вже вечірніх чар.
Гірські верхи і хмари швидколеті
зліталися в блискучий ряд,
неначе пелюстки десь на бенкеті,
вітрами зірвані з троянд.

А тіні хмар спускалися на мури
ґранітних гір, ґранітних стін,
похожі на вовняні довгі шнури,
розгойдані серед руїн.
І дівчина у чорному береті
звелася зникнути з купе
туди сама, де й тіні швидколеті
злітали з хмар на дно сліпе.

Були червоні страшно губи в неї,
та не від сонця, скель та хмар
і не від річки вільної тієї,
що з гір на дно летіла в яр;
але намазані без хитрих версій
карміном сяли дорогим,
немов та роза, що на лівім персі
вмирала в неї від жаги.

І груди в мене й досі парубочі
пройняв вогонь і там заблис,
який якоїсь місячної ночі
давно вже їх проймав колись,
коли я розбирався в теплім зіллі
і рвав ґудзі мій кожний рух,
а давня дівчина в сорочці білій

мене чекала під кожух.
І ця тепер, помітивши загрозу,
милішу, як лукавий сміх,
від перса швидко відірвала розу
та й кинула мені до ніг...
Я ж легко, похапцем дістав із долу
те запахущеє зело,
коли ж я розігнувся, то навколо
чудної панни не було.

І квітка бідна, торкнута жагою,
була не довго у руці,
бо я її тремтячою рукою
відкинув геть на камінці.
Стояли гори, мов забиті палі
у чорне таємниче дно,
і всі вогні згасали на вокзалі
сумніше, ніж колись давно.

Із щілин гір не велетні-потули,
а в яр тумани наповзли
і сосни і будинки обернули
в німі безформені вузли.
А я ішов і плакав у тумани,
схиливши душу в сіру даль,
не знаючи, кого було — чи панни,
чи квітки кинутої жаль.